

σκοντος τὰς ἀποκρύφους τῆς εὐχισθησίκας χορδὰς καὶ ἐπιχειροῦντος νὰ θίξῃ τυχύτας καταλλήλως.

Καὶ ἡ λογικὴ βεβαίως συντείνει εἰς τὴν ἡμέτεραν διὰ πλάστιν καὶ δύναται νὰ ποκαταστήσῃ ἡμᾶς ἀγαθοὺς καθόσον καταδεικνύει ἡμῖν διὰ τῆς ἀναλύσεως τὰ ἐκ τῆς ἀρετῆς ἀγαθὰ καὶ τὰς ἐκ τῆς κακίας βλάβας. Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἀναμίζωμεν τὴν εὐχισθησίαν μὲ τὸ λογικόν, ἐὰν δὲν ἐκμεταλλεῖσθωμεν τὰ ἠθικὰ ἐκείνα αἰσθημὰτα, τὰ ὁποῖα ἐκαστος ἄνθρωπος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον φέρει ἐν ἐκυτῷ, ἐὰν δὲν χρησιμοποιήσωμεν ὡς πρῶτην οὕτως εἶπειν ὕλην τῆς ἡμετέρας διδασχῆς τοὺς παλμοὺς ἐκείνους τῆς καρδίας, τοὺς σπινθῆρας ἐκείνους τῆς εὐσπλαγχνίας, τοὺς ἐναποτεθειμένους ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς τὰ βάθη ἐκάστης ψυχῆς, οὐδέποτε θὰ δυνηθῶμεν ν' αὐξήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγαθῶν. Ἐὰν ἀραιρέσητε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὸ αἶσθημα τῆς εὐσπλαγχνίας, ἐὰν ἀραιρέσητε ἀπ' αὐτοῦ τὴν φιλοτιμίαν, ἐπὶ τίνος βάσεως, ἀνθρωπίνως ὁμιλοῦντες, θέλετε ἀνεγείρει τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἡμετέρας ἠθικῆς; Εἶνε αὐταὶ δύο ἀρχαί, αἵτινες οὐδέποτε πρέπει νὰ παραμελῶνται ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Πᾶσα διδασχὴ ἐπὶ τούτων πρέπει νὰ στηρίζεται, ἐὰν προτίθεται νὰ ὠφελήσῃ.

[Ἐπειτα συνέχευα]

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Φραγκίσκω Καρβελλᾷ.

Δὲν ἔχει πλεῖα φτερὰ 'ς τὴν ὁμοπλάτην,
Ἦ σκέψι του δὲν εἶναι φτερωτή,
Γῆ κι' οὐρανὸ τ' ὁλόφλογο τὸ μάτι
Ν' ἀγκαλιάσῃ πλεῖα τώρα δὲ μπορεῖ.

Ξανοίγει τῆς ζωῆς τὴ μαύρη ἀπάτη
Καὶ μὲ γυρὰ τὸ κεφάλι προχωρεῖ,
Ἦ φαντασιὰ κόσμους χρυσοῦς δὲν πλάττει
Καὶ κεραυνὸ 'ς τὸ χέρι του κρατεῖ.

Μὲ μύρια πάθη μέσα 'ς τὴν καρδίαν του
Ἦ τὴ σκέψι του εἶναι ξένος ὁ οὐρανός
Καὶ χάνεται 'ς τὰ βάθη ἡ φαντασιὰ του

Κ' ἐνθ' στέκει βουβός καὶ σκεπτικὸς
Νὰ ὑψώνεται κυττάζει ὁλόγυρά του
Μονάχα τοῦ σιγάρου του ὁ καπνός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΩΪ

Σ' ἓνα Ἀμερικανικὸ περιοδικὸ δημοσιεύτηκε ποιηματάκι μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Θάνατος τὸ πρῶτ». Ἡ ἱστορία του εἶναι περιέργη. Τὸ ἔκαψε ἡ Ἀννούλα Aldrich, νέα εἰκοσιχρονῶν, λίγο πρὶν πεθάνει κατὰ τὰ χαράγματα. Σὺν τὸ ἔκανε, εἶχε τέτοια πιά ἀδυναμία ποῦ δὲ μπόρεσε ἡ ἴδια νὰν τὸ γράψῃ, μόνε τὸ ὑπαγόρευσε. Ἡ ἀκόλουθη μετάφραση δίνει κάπως μικρὴ ἰδέα τῶν στίχων :

Θὰ φύγω μόλις ἡ γλυκεῖα προβάλει χαραυγὴ,
τ' ἄχρηστο σῶμ' ἀφίνοντας μὲ τὸ κλεισμένον μάτι.
Θ' ἀπαντηθῶμ' ὅταν αὐτὴ τὸ δρόμο της σ' τὴ γῆ,
κ' ἐγὼ μέσ' 'ς τ' ἀπειρο ζητῶ νὰ βρῶ 'να μονοπάτι.

Θὰ σῶσω μόλις τῆς Αὐγῆς τὸ πρόσωπο φανεῖ . . .
Ἄχ ἄς μπορούσα νὰ παίρνω μιὰ ἀχτίδα της μαζί μου !
Νύχτα παντοῦ 'ναι ἀνάμεσα 'ς τοὺς κόσμους μελανή,
καὶ πῶς θὰ δεῖ ἡ ψυχὴ μου ;

Α. Π.

ΠΟΤΕ ΠΙΣΤΕΥΕΙ

Ἐλεγαν καὶ αἱ δύο τὰ δικά των ἐντὸς τοῦ κήπου.

Ἡ μία. — Μὰ πῶς τὸ ἐνόησες σὺ ὅτι σ' ἀγαπᾷ ; Ἐγὼ εἰμὶ ποῦ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι οὕτε ἰδέαν ἔχει . . . οὕτε σὲ παρατήρησε καθόλου.

Ἡ ἄλλη. — Λέγε ὅτι, θέλεις. Ἐγὼ εἰςέυρω ὅτι μ' ἀγαπᾷ. Μοῦ ἔδωκε τόσα δείγματα . . .

Ἡ μία. — Ποῦ δείγματα ; πότε ; . . . Ἐγὼ δὲν παρατήρησα τίποτε ἀπὸ αὐτά.

Ἡ ἄλλη. — Παρατήρησα ὅμως ἐγὼ. [Μετὰ μικρὸν] Ἐπειτα, δὲν εἶδες ὅτι ὅσαι φοραὶς μοῦ ἔρριξαν τὰ χαρτιά . . . πάντοτε ἐβγῆκε ὅτι μ' ἀγαπᾷ ;

Ἡ μία. — Εἰς τὰ χαρτιά λοιπὸν ἐμάντευσε τὸν ἔρωτά του ; — Ὡ τῆς εὐπιστίας σου ! . . .

Ἡ ἄλλη. — Τί ; Δὲν πιστεύεις ; . . . Σοῦ φαίνεται τυχαίον νὰ πέσῃ πέντε φοραὶς ὅτι μ' ἀγαπᾷ ;

Ἡ μία. — Τίποτε ἐγὼ δὲν πιστεύω.

Ἡ ἄλλη. — Ἐγὼ πιστεύω καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι μ' ἀγαπᾷ.

Ἡ μία. — Κ' ἐγὼ σὲ βεβαιῶ περὶ τοῦ ἐννυτίου.

Ἡ ἄλλη. — Μὰ, εἶσαι παράξενη ! . . . Τί θὲς νὰ σοῦ κάμω διὰ νὰ πιστεύσῃς ; [Δρεπουνσα μαργαρίταν] Νὰ μιὰ μαργαρίτα. Θέλεις νὰ τὴν δοκιμάσω ; Νὰ . . . νὰ ἰδῇς . . .

Ἡ μία. — Καὶ 'ς ταῖς μαργαρίταις ἀκόμη ;

Ἡ ἄλλη. — Μπᾶ ! Οὔτε αὐταῖς δὲν πιστεύεις ;

Ἡ μία. — Σοῦ εἶπα, δὲν πιστεύω τίποτε. Ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι βεβαία δι' ὅλα. Ἐτσι τοῦ ἀέρος πράγματα . . .